

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 6351/12

לפני :
כבוד השופט א' רובינשטיין
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המערער : אברהם קימחי

נגד

המשיב : מנהל מיסוי מקרקעין מרכז

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
מיום 10.7.2012 בעמ"ש 1232/02 שניתן על ידי כבוד סגן
הנשיא (בדימ') ד' בר אופיר וחברי הועדה: רו"ח י' מונד
ועו"ד ושמאי מקרקעין ד' מרגליות

תאריך הישיבה : כ"א באייר התשע"ד (21.5.2014)

בשם המערער : עו"ד אלי גאון

בשם המשיב : עו"ד טליה נעים

פסק-דין

השופט א' רובינשטיין:

א. ערעור על פסק דינה של ועדת הערר לפי חוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה), תשכ"ג-1963 (להלן חוק מס שבח) שליד בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (סגן הנשיא בדימוס בר אופיר, רו"ח מונד ועו"ד ושמאי מקרקעין מרגליות) (פסק הדין נכתב בידי עו"ד מרגליות) בעמ"ש 1232/02 מיום 10.7.12. במוקד הערעור מיסוי עסקת מקרקעין ומחלוקת על סיווגה (עסקת קומבינציה אם לאו) ועל שוויה.

ב. המערער היה בעלים של חלקים בחלקה 13 בגוש 6869, והוקצו לו זכויות בניה של 3.68 יחידות דיור מתוך סך זכויות הבניה במגרש. במהלך השנים 1989-1999 התקשרו יתר הבעלים במשותף במקרקעין בהסכמי קומבינציה עם חברת גאון-חברה לבניין ולהשקעות בע"מ (להלן החברה הקבלנית). ביום 10.11.99 התקשר המערער עם החברה הקבלנית בהסכם להזמנת שירותי בניה לבניית שתי יחידות דיור בשטח כולל של 270 מ"ר תמורת \$165,000 (להלן הסכם שירותי הבניה). מספר ימים אחר כך, ביום 18.11.99, התקשר המערער עם החברה הקבלנית למכירת קרקע לבניית 1.86 יחידות דיור תמורת \$70,000 (להלן הסכם המכר). המערער נדרש גם לתשלומי איזון בגובה \$95,000 לחברה הקבלנית. ביום 12.1.00 דיווח המערער למשיב על הסכם המכר בלבד. למערער הוצאה שומה שלפיה מדובר בהסכם קומבינציה, ונקבע בה כי המערער מכר לחברה הקבלנית קרקע לבניית 1.86 יחידות דיור תמורת בניית 2 יחידות דיור על המקרקעין. יום המכירה נקבע שנה קודם לחתימת הסכם המכר, כמוסבר, בהתאם ליום המאוחר שבו חתם חלק משאר הבעלים במשותף על הסכם הקומבינציה. שירותי הבניה נאמדו על פי מפתח של \$1,050 למ"ר. ביום 15.8.00 הגיש המערער בקשה לתיקון השומה, שאליה צורף הסכם שירותי הבניה. המשיב הסכים לתיקון השומה לעניין שווי המכירה (שווי השומה הופחת בגובה ההפרש בין \$165,000 ל-\$70,000). השגתו של המערער על ההחלטה המתוקנת נדחתה, והוא ערר על הדחיה.

ג. לאחר מספר הליכים, לרבות מחיקת הערר בהעדר סיכומי המערער וביטול פסק הדין שניתן בהעדר, נדחה בפסק הדין מיום 10.7.12 (לאחר גניזת התיק בטעות) ערר המערער על שומת המשיב, אשר סיווגה את העיסקה מושא השומה כעסקת קומבינציה. עם זאת קיבלה ועדת הערר את עמדת המערער בכל הנוגע לקביעת יום המכירה, שנקבע ליום 10.11.99 (מועד הסכם שירותי הבניה), ובאופן חלקי לעניין שווי המכירה. לעניין יום המכירה ניתן אמון בגירסת המערער, כי הגיע להסכם עם החברה הקבלנית רק ביום זה. שווי המכירה נקבע לסך \$216,000 חלף \$283,500 (\$800 למ"ר תחת \$1,050 כאמור). מסכום זה הופחת סך של \$95,000, ששילם המערער במזומן לחברה הקבלנית, והוסף מע"מ בגובה 17%. סך הכל \$157,720 (פסקה 40 לפסק הדין).

טענות המערער

ד. לטענת המערער, ועדת הערר נתנה אמון בגירסתו, ונוכח העובדה שבמועד התקשרותו עם החברה הקבלנית הסתיימה בניית בניין המגורים על המקרקעין, המסקנה

המתחייבת היא כי אין עסקינן בעסקת קומבינציה, אלא במקרה שבו שני צדדים התקשרו ביניהם בשני הסכמים (מכר ובניה), וכי סעיף 21 לחוק המקרקעין, תשכ"ט-1969, שעניינו בניה ונטיעה במקרקעי הזולת, חל בנדון דידן. עוד נטען, כי ועדת הערר שגתה באמצעה את טענות המשיב לעניין שווי העסקה – אף אם תסווג כעסקת קומבינציה – בהתעלמה מן הראיות שהציג המערער לעניין זה, עד כדי הכפלת שיעור המס. לשיטת המערער, יש לקבוע את שווי המכירה על פי נתוני עלויות הבניה של החברה הקבלנית, ולחלופין על פי שווי שירותי הבניה שנקבע בהסכם. נטען גם, כי ועדת הערר התעכבה זמן רב בפסק דינה, מה שגרם להצמדה וריבית ש"קזזו" את ההפחתות שנעשו.

טענות המשיב

ה. המשיב סומך ידיו על פסק דינה של ועדת הערר ומבקש לדחות את טענות המערער הן לעניין סיווג העסקה והן לעניין שוויה. נטען, כי בעיקרם של דברים, נסיבות המקרה מצביעות על כך שמהותה הכלכלית האמיתית של ההתקשרות בין המערער לחברה הקבלנית היא עסקת קומבינציה, שבמסגרתה נמכרו מקרקעין תמורת שירותי בניה. אשר לטענות המערער באשר לאופן שבו יש לחשב את שווי המכירה, נטען, כי יש לקבוע את שווי המכירה על פי הגדרת "שווי" בסעיף 1 לחוק מס שבח, שלפיו שווי המכירה של זכות במקרקעין הוא שווי התמורה שמקבל המוכר, ובעסקת קומבינציה ייקבע שווי המכירה על פי שווי שירותי הבניה שקיבל המוכר בתמורה לחלק המקרקעין שמכר לחברה הקבלנית בצירוף רווח קבלני מקובל. בהתייחס לטענת המערער כי יש לקבוע את שווי המכירה על פי נתוני עלויות הבניה של החברה הקבלנית, נאמר שזו מנוגדת לפסיקה, ואומדן עלויות הבניה בפועל כפי שטוען לו המערער, לא הוכח. אשר לטענה החלופית כי יש לקבוע את שווי המכירה על פי שווי שירותי הבניה שנקבע בהסכם, צוין, כי שווי שירותי הבניה שנקבע לבניית שתי יחידות הדיור אינו סביר, וחורג באופן ניכר משווי השוק על פי המידע שבידי המשיב. הוסבר, שהכלל הוא כי שווי הזכות הנמכרת ייקבע על פי שווי השוק, ואילו היוצא מן הכלל הוא שהשווי ייקבע לפי התמורה המוסכמת בחוזה, וזאת אך אם שוכנע המנהל (לפי חוק מס שבח) כי התמורה שעליה הסכימו הצדדים, נקבעה בתום לב ומבלי שהושפעה מקיום יחסים מיוחדים בין הקונה למוכר.

לשלמות התמונה העובדתית יצוין, כי בהחלטתו מיום 25.11.12 עיכב השופט מלצר את ביצוע פסק הדין, בכפוף לתשלום 50,000 ₪ (אומדן מקורב של הסכום שבו היה מחויב המערער, אילו התקבל ערעורו) לרשויות מס שבח עד לתאריך 9.12.12. כן

נקבע, כי עיקולים שהוטלו על דירותיו להבטחת תשלום המס יישארו בתוקפם עד למתן פסק דין בערעור.

ו. בדיון בפנינו הדגיש בא כוח המערער, כי סעיף 21 לחוק המקרקעין מבקש לתת מענה למקרה שלפנינו, וכי שווי המכירה שלפיו מבקש המערער למסות את העיסקה, חותר תחת העיקרון של גביית מס אמת. הוסף, כי לא היה בידי המערער לרדת לסוף דעתם של עדי המשיב בקביעת שווי המכירה, וכי יש לקבוע שווי שישקף את שווי המקרקעין במועד ביצוע העסקאות. באת כוח המשיב הטעימה, כי ענייננו במערכת הסכמית אחת; ובאשר לשווי המכירה הודגש, כי המערער לא הביא שמאי מטעמו, וועדת הערר, אשר לה הידע ומומחיות, קבעה את השווי, בין היתר על יסוד השוואה לעסקאות אחרות, ואף הפחיתה מן השווי שנקבע תחילה (מ-\$1050 ל-\$800).

ז. בתום הדיון שלפנינו ניתנה החלטה זו: "לאחר שמיעת הטענות ציינו באוזני הצדדים כי נטייתנו היא שלא להיעתר לערעור, ובמקרה כזה, בנסיבות של הימשכות הדיון בועדת הערר, נבקש מן המדינה למחול על הוצאותיה. המערער מבקש ליתן תגובתו בתוך 14 יום במטרה להידברות נוספת, הגם שהמשיב מודיע כי אינו רואה מקום לכך; מכל מקום, הודעת המערער תימסר תוך 14 יום כמבוקש, ויתן דעתו לאמירתנו מעלה". ביום 15.6.14 הודיע המשיב, כי לאחר שנפגשו הצדדים, לא מצא לשנות מעמדו. במענה להודעה זו הגיש המערער תגובה שבה טען לגופם של דברים (תגובה מיום 26.6.14). המשיב ביקש למחוק את תגובת המערער ולפסוק הוצאות כנגד המערער (תגובה מיום 2.7.14).

הכרעה

ח. כנודע, כעניין של מדיניות משפטית וגם של שכל ישר והגינות כלפי כולי עלמא, עיסקה יש לבחון "על פי מהותה האמיתית ועל פי תוכנה הכלכלי ולא על פי הדפוסים המשפטיים הפורמאליים בלבד, שבאמצעותם היא בוצעה" (ע"א 722,696/82 ג.ו.ב.ר נכסים ובניה בע"מ נ' מנהל מס שבח מקרקעין, נתניה, פ"ד לט(2) 666, 670 (1985) (השופט א' גולדברג); ע"א 259/86 נגה נ' מנהל מס ערך מוסף, פ"ד מג(4) 147 (1989)). "אין לראות בכותרת שהכתירו אותה הצדדים חזות הכול והוא הדין באשר לאופן שבו כינו אותה, למתכונת שבה ערכו אותה וללבוש שהעטו עליה" (ע"א 5025/03 מנהל מיסוי מקרקעין לאזור תל-אביב נ' אורלי חברה לבנין ופיתוח בע"מ (2006), פסקה 7 (השופטת חיות); ע"א 175/79 מנהל מס שבח מקרקעין נ' אביבית בע"מ, פ"ד לד(1) 802, 804 (1979); ע"א 6722/99 מנהל מס ערך מוסף תל-אביב נ' משכנות כלל מגדלי הים

התיכון בע"מ, פ"ד נח(3) 341, 347 (2004)). כל גישה אחרת משמעתה כיסוי עיניים, ופתח להערמה. בהקשר זה אף נקבע כי למלים שבהן השתמשו הצדדים אין נפקות מכרעת, וכי יש לבחון את כוונתם האמיתית של הצדדים (ע"א 5934/02 טרז קוך נ' מנהל מס שבח נתניה, פ"ד נט(5) 329 (2005); ע"א 175/79 מנהל מס שבח מקרקעין נ' אביבית בע"מ, פ"ד לד(1) 802, 804 (1979)).

ט. לאחר עיון בחומר באנו לכלל למסקנה כהכרעת ועדת הערר, וכפי שגם טען המשיב, שמכלול תנאיהם של שני ההסכמים בין הצדדים ונסיבותיהם מצביעים על היותם כרוכים זה בזה, קרי עסקת קומבינציה. כפי שהוצבע על ידי המשיב, שני ההסכמים נכרתו בהפרש של מספר ימים; החברה הקבלנית לא שילמה למערער את תמורת המקרקעין הקבועה בהסכם המכר, אלא קיזזה אותו מן הסכום לו היתה זכאית על פי הסכם שירותי הבניה לבניית שתי יחידות דיור על פי ההסכם; ושירותי הבניה לבניית שתי יחידות דיור על פי ההסכם האמור ניתנו לגבי מלוא יתרת הקרקע שנותרה בידי המערער לאחר מכירת הקרקע ל-1.86 יחידות על פי הסכם המכר. גם את טענת המערער כי ההסכמים נחתמו לאחר שהמבנה כבר עמד על תילו ובכך יש כדי לתמוך בעמדתו, אין להלום; כך, שכן העיסקה בלבושה הנוכחי היא בהתאם למוסכם בין הצדדים עוד בטרם הוקם הבניין, וההסכמים אף נוסחו כאילו הבניין טרם הוקם. נחזור ונטעים, מתבקשת בחינה מהותית של העיסקה, ואין בפרטים טכניים הנוגעים לאופן שבו הוכתרה או המועד שבו נחתמה, כדי לשנות את פניה. בהקשר זה ציינה ועדת הערר: "מקריאת שני ההסכמים שנחתמו באותו היום עולה שהצדדים לא טרחו לציין את העובדה שיש בניין קיים ומוכן. גם לא צוין כי ההסדר נעשה עקב מחלוקות נמשכות זמן רב. וחבל שכך, כי אמירת אמת והבאת העובדות לאשורן היה בהן כדי לסייע לגרסת העורר". דברים אלה מדברים בעדם. אף תיאורו של המערער לגבי השתלשלות העניינים מלמד בבירור כי מדובר בעסקת קומבינציה, ולא בשני הסכמים בלתי תלויים. התוצאות המיסויות של העיסקה עמדו לנגד עיניו, והן אלה שהובילו ליצירת המבנה ההסכמי שבא לפתחנו:

"כשהוזמנתי לשבת אתם הציעו לי עסקת קומבינציה. לאחר שבדקתי את העלויות שיהיו לי...חזרתי אליהם עם הצעה שאני רוצה שתי דירות קחו את האדמה וקבלו כסף. הם היו עקשניים שלא. הייתי עקשן עוד יותר שלא בונה. בשלב מסוים גיליתי שהם עלו על האדמה והחלו לבנות...מצאו את הדרך שאקבל שתי דירות ושאמכור להם את העודף. זאת חתמנו בבנין כשהבנין היה מוכן" (עמ' 4 לפרוטוקול הדיון מיום 8.11.05).

בהקשר זה יצוין, כי בהסכמים אין זכר לסעיף 21 לחוק המקרקעין, שאליו נדרש המערער עתה, והם לא נחתמו במתווה הקבוע בסעיף (קיום מחוברים שנבנו שלא ברשות במקרקעי הזולת תוך פיצוי למקים). יתר על כן, אם זהו המתווה המוסכם, הכיצד לא עלתה טענה זו בפני ועדת הערר? אתמהה. אך אוסיף מעבר לכך; על פי לשונו לא לכגון דא נועד לטעמי סעיף 21, שקריאתו ככותרתו וכפשוטו עניינה "בניה במקרקעי הזולת", ותוכנו נסב על בניה ללא זכות במקרקעי הזולת, שניתן לדרוש סילוקה, ואם בעל המקרקעין בוחר בקיומה, יפוצה המקים. יש לכאורה צורך ב"קומבינציה" מחשבתית כדי להכניס סיטואציה כגון זו שבפנינו לתכלית הסעיף. דומה שגם הפסיקה ככלל עוסקת באותם המקרים שפלוני בנה ב"מקרקעי הזולת" או ברכוש משותף (ראו רע"א 6339/97 דוקר נ' סלומון (1999); ע"א 8978/07 ארגוב נ' בן שלום (2009); ע"א 8661/10 נעמה נ' טורקיה (2012); רע"א 1487/13 חיימוב נ' סייח (2013); מ' בניאן דיני מקרקעין, עקרונות והלכות (2002), 260. כך או אחרת, כאמור, ההסכמים בענייננו לא התייחסו לכגון דא, מרע ועד טוב.

י. אשר לקביעת ועדת הערר לגבי שווי המכירה, סעיף 90 לחוק מס שבח קובע במפורש שעל החלטתה של ועדת ערר ניתן לערער בבעיה משפטית לבית-המשפט העליון. יצוין, כי אף אלמלא ההוראה הנזכרת, הכלל הוא כי למעט במקרים חריגים לא תתערב ערכאת הערעור בממצאים עובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, ואנו עסקינן בעניין מובהק שבעובדה, הנתון לשיקול דעתה של ועדת הערר, אשר לה המומחיות והכלים להכרעה בעניין (ע"א 7933/01 סלובר בע"מ נ' מנהל מס שבח מקרקעין באר שבע (2008)). עם זאת, נציין בקצרה, כי כפי שגם ציין המשיב, נקבע לא פעם (ע"א 7759/07 דות כספי ואח' נ' מנהל מס שבח מקרקעין נתניה (2010)), ששווי המכירה יהא שווי התמורה המוסכמת; ובעסקת קומבינציה מדובר בשווי הבניה, אשר יחושב כשווי השוק של שירותי הבניה לבעלים בצירוף רווח קבלני מקובל ביום המכירה ומע"מ, אך ללא מרכיב הקרקע. בנדון דידן נקבע שווי המכירה על פי שווי השוק של שירותי הבניה שקיבל המערער, בהתבסס על נתונים שהוצגו על ידי המשיב ושנמצאו מהימנים. הוסבר, כי על פי הנתונים שבידיו, עסקאות קומבינציה באזור יקרות ב-20% מעסקאות במזומן, ועל יסוד זה נקבע השווי. יתר על כן, המערער לא הציג ראיות לסתור זאת, ואף נראה כי גם לפי גישתו, המוצגת בסיכומיו, ככל שעלה בידינו לרדת לסוף דעתו (פרק ב' פסקה 22), הסכום הכולל דומה. לבסוף, אין בידינו לפטור את המערער מתשלום הפרשי ריבית והצמדה; משבחר שלא לשלם את הסכום שבמחלוקת, נטל על עצמו את ההשלכות המתחייבות.

י"א. על כן, אין בידינו להיעתר לערעור. לבסוף, כמעט נלאינו מהתריע, שבית משפט זה אינו הפורום הראוי לדיון בערעור ראשון על פסקי דין של ועדות ערר לפי החוק בשאלות פרטניות (אף שהחוק הגביל כאמור את אפשרות הערעור לשאלות משפטיות), וכי ערעור על פסקי דינה של ועדת הערר לפי החוק צריך להישמע בבית המשפט המחוזי ולא בבית משפט זה:

"כבר נזדמן לנו לומר, כי הפיצול בחקיקת המסים למינה מוצא את ביטויו בשוני בין הוראות הדין בנושאים שבהם היה מקום לאחידות מטעמים מערכתיים, ואפילו של שכל ישר רחמנא ליצלן; ראו לאחרונה בהקשר אחר הערתי בע"א 8763/06 גבריאלי נ' מנהל מס שבח (לא פורסם) (פסקה י"ג). בהקשר הפרוצדורלי, העובדה שהערעור על ועדת הערר הוא לבית משפט זה דווקא, לדידי אין לה טעם של ממש. לעניין זה, קשה להבין מדוע בחוקי מס שונים ערכאות הערעור שונות ללא טעם מבורר על פניו. כך למשל, בחוק בו עסקינן, חוק מיסי מקרקעין (שבח, מכירה ורכישה), הערעור על ועדת הערר, בנקודה משפטית, הוא – לפי סעיף 90 – לבית משפט זה; במה נשתנה חוק זה מחוק מס רכוש וקרן פיצויים, תשכ"א-1961, שם הערעור על ועדת הערר (לפי סעיף 29(3)) הוא לבית המשפט המחוזי? למחוקק פתרונים. לשם התמונה ההיסטורית, אציין כי מקורה של הסמכות בענייננו בבית משפט העליון יסודו בסעיף 14 לחוק מס שבח מקרקעין, תש"ט-1949. בהביאו את החוק לקריאה שניה ושלישית, (דברי הכנסת כרך 2 עמ' 1394, ישיבת ל' אב תשי"ט (25.8.49)), אמר ח"כ דוד צבי פנקס, יו"ר ועדת הכספים, כי על החלטת ועדת הערעורים לעניין המס, "אפשר יהיה לערער בפני בית המשפט העליון". היו ימים אחרים, ועל כתפי בית המשפט העליון לא היה מוטל אותו עומס שיש בו כיום; אך דור הולך ודור בא, והסעיף לעולם עומד (עד הנה). לטעמי, המקום הטבעי לסמכות זו הוא בית המשפט המחוזי, כפי שנקבע גם בחוקים אחרים שיש בהם ועדות ערר או ערעור, למשל חוק הנכים (תגמולים ושיקום) תשי"ט-1959 (נוסח משולב) - סעיף 34, וחוק משפחות חיילים שנספו במערכה (תגמולים ושיקום) תש"י-1950 - סעיף 25(ח). בשני אלה הערעור מועדת הערעור, התחום לנקודה משפטית, הוא לבית המשפט המחוזי. הנה אתגר, לא מורכב במיוחד, לעוסקים בחקיקה, ולא אאריך עוד שכן לא נטען לפנינו בנושא. אזכיר גם, כי הערעור בענייני מס הכנסה על החלטות פקיד השומה (פקודת מס הכנסה (נוסח חדש), סעיף 153) הוא לבית המשפט המחוזי, והוא הדין לחוק מס ערך מוסף (תשל"ו-1975), (סעיף 83) "ע"א 3534/07 פרידמן חכשורי חברה להנדסה ולבניה בע"מ נ' מנהל מיסוי מקרקעין אזור תל אביב (2010), פסקה ה'".

בדיון לפנינו נמסר, בתשובה לשאלתנו, כי הנושא מצוי על המדוכה. נקוה כי מלאכה זו תבוא אל סיומה במהרה בימינו שלנו. המשימה אינה קשה כלל.

י"ב. ולבסוף, יסולח לי אם אחזור על דברים שנזדמן לי לכתוב ברע"א 6519/09 חסקל נ' אוסדיטשר ואח' (2010) והובאו גם בע"א 10489/09 א.נן ניהול ואחזקות בע"מ ואח' נ' אלוף ואח' (2011):

"לא אמנע לומר כי ראוי למצוא – אם טרם נמצא – להסכם (או עסקת) קומביניציה שם עברי, הן לשם כבודה של לשוננו והן כדי שלא יהא מי שיערב מונח זה עם ביטוי העגה הנפוץ 'קומבינה', שמשמעו אינו חיובי, ועניינו דרך נפתלת להשגת תוצאה; למונח אחרון זה כבר הומצא פועל ('לקמבן'), וכל השומע תצילינה אוזניו. לא למותר להזכיר, כי מילון אבן שושן המרוכז, מהדורת 2004, מגדיר 'קומביניציה' בשתיים: (1) צירוף, הרכבת דברים שונים בצורה מסוימת; (2) תכסיס, תחבולה, אמצאה, תכנית מחושבת להשגת דבר מה'. המשמעות הראשונה קרובה להסכם הקומביניציה, השניה – ל'קומבינה'. מילון זה מגדיר 'קומבינה' כמונח מלשון הדיבור שעניינו "תחבולה מתוחכמת להשגת מטרה מסוימת". בעקבות תרגומו של מאיר שלי למונח combination (מילון מונחי אנגלי-עברי – המחבר היה 'הנסח המיתולוגי' של החקיקה במשרד המשפטים לאורך עשורים אחדים) אולי הייתי מכנה זאת בעברית 'הסכם (או עסקת) חבירה' או 'הסכם (עסקת) שילוב'; אגב, מילון מונחים משפטיים עברי-אנגלי מאת אליהו מוזס משתמש בביטוי 'עסקת קומביניציה'. בירור באקדמיה ללשון העברית העלה, כי הנושא טרם הוסדר בלשוננו. ראו גם הפרק 'מעלליה של עיסקת קומביניציה, הפסד שלא היה וריוח שאינו ממוסה', בספרו של פרופ' יוסף מ' אדרעי אירועי מס, עלייתם (ואיבונם) של דיני מיסים בישראל, 147".

י"ג. איננו נעתרים איפוא לערעור. נוכח התקלות שאירעו וההתארכות בשל גניזת התיק, נשית הוצאות על הצד הנמוך, בסך 10,000 ₪ (כולל).

ש ו פ ט

השופט י' דנציגר:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת ד' ברק-ארז:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט א' רובינשטיין.

ניתן היום, כ"א באב התשע"ד (17.8.2014).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 12063510_T18.doc רח/צש
מרכז מידע, טלי' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il